

PREAFERICITUL PATRIARH AL IERUSALIMULUI TEOFIL SLUJEȘTE SFÂNTA LITURGHIE ÎN ORAȘUL REINE

Duminică 10/23 mai 2021, Preafericitul Părinte al nostru și Patriarh al Ierusalimului Teofil a săvârșit Divina Liturghie pentru sărbătoarea Duminicii Slăbănogului la Sfânta Biserică din orașul Reine, de lângă orașul Nazaret.

În această duminică, Biserica pomenește vindecarea de către Domnul a omului care suferea de paralizie de treizeci și opt de ani și nu avea „om, care să îl arunce în scăldătoare, când se tulbură apa” ... dar prin cuvântul Domnului, „și-a luat patul și umbla”(Ioan 5: 2-9).

Pentru acest eveniment festiv, după ce a vizitat mai întâi Mitropolia din Nazaret, Preafericirea Sa a oficiat Sfânta Liturghie la Sfânta Biserică a Comunității din Reine, unde au co-liturghisit ÎPS Mitropoliți Isihie al Kapitoliei și Chiriac al Nazaretului, Arhiepiscopul Aristarh al Constantinei, Ieromonahi aghiotafiți, printre care egumenul Sfintei Mănăstiri a Schimbării la Față a Domnului de pe Tabor, Arhimandritul Hilarion, Părintele Kamarasis, Arhimandritul Nectarie, Preotul Nectarie și Preotul Paroh al acestei Biserici, Părintele Simeon. Răspunsurile la strană au fost date de corul bizantin al comunității.

La Chinonicul Sfintei Liturghii Preafericirea Sa a rostit această cuvântare:

„La scăldătoarea oilor zăcea un om în neputință și, văzându-Te pe Tine, Doamne, striga: Om nu am ca, atunci când se tulbură apa, să mă arunce într-însa; și până când merg eu, altul apucă înaintea mea și ia tămăduire, iar eu zac neputincios. Și

îndată, milostivindu-Se Mântuitorul, a zis către Dânsul: Eu pentru tine M-am făcut om, pentru tine M-am îmbrăcat cu trup și tu zici: Om nu am! Ridică-ți patul tău și umblă! Toate Îți sunt Ție cu putință, Sfinte, toate Te ascultă, toate Ți se supun. Adu-Ți aminte de noi toți și ne miluiește, ca un iubitor de oameni”.

Iubiți frați în Hristos,

Credincioși Creștini,

Harul Sfântului Duh, adică al Duhului Doctorului sufletelor și al trupurilor, al Domnului nostru Iisus Hristos, ne-a adunat pe toți în acest loc sfânt din orașul Reine, pentru ca, cu bucurie pascală, să prăznuim minunea vindecării slăbănogului, care timp de treizeci și opt de ani a așteptat să se vindece de boala sa.

Taina dumnezeieștii Iconomii cea în Hristos a avut un singur scop, anume vindecarea, adică mântuirea sufletelor și trupurilor noastre de boală, adică de păcat, așa cum lămurit spune imnograful: „Eu pentru tine M-am făcut om, pentru tine M-am îmbrăcat cu trup și tu zici: Om nu am!”

În pericopa evanghelică de astăzi a vindecării slăbănogului, distingem și admirăm puterea răbdării și a nădejdi. Omul care era bolnav de treizeci și opt de ani nu a fost copleșit de deznădejde pentru că primea putere și nădejde din credința sa în milostivul Dumnezeu. „Cele ce sunt cu neputință la oameni sunt cu putință la Dumnezeu” (Luca 18, 27), spune Domnul. Spunem aceasta pentru că slăbănogul nu a fost vindecat de Îngerul care din vreme în vreme se cobora în scăldătoare și tulbura apa (Cf. Ioan 5, 4), ci de Stăpânul Îngerilor, Hristos, după cum subliniază Sfântul Ioan Gură de Aur: „Un înger se cobora în scăldătoare și tulbura apa și un singur om se vindeca. A coborât Stăpânul Îngerilor la Iordan și a tulburat apa și a vindecat întreaga lume”.

Potrivit Sfântului Chiril al Ierusalimului, prezența lui

Hristos în mijlocul oamenilor este mântuitoare, adică vindecătoare. Să-l ascultăm pe Sfântul Părinte care spune: „Unde Se arată Iisus, acolo este mântuirea, căci, văzând un vameș stând la vamă, l-a făcut Apostol și Evanghelist; fiind îngropat împreună cu cei morți, i-a ridicat pe morți; orbilor le-a dăruit vederea și celor surzi auzul. Și la scăldători a mers, nu căutând locul, ci vindecând bolnavii”.

Dacă Dumnezeu Cuvântul, Domnul nostru Iisus Hristos, făcându-Se om și luând trup din curatele sângiuri ale pururea Fecioarei Maria, Născătoarea de Dumnezeu, prin Duhul Sfânt, S-a arătat în cer și pe pământ, acum, prin îngroparea de trei zile, prin pogorârea la iad și prin slăvita Înviere cea purtătoare de biruință, s-a arătat și în cele de sub pământ, după cum spune imnograful, Sfântul Ioan Damaschin: „Când Te-ai pogorât la moarte, Acela Ce ești Viața cea fără de moarte, atunci iadul l-ai omorât cu strălucirea dumnezeirii; iar când ai înviat pe cei morți din cele dedesubt, toate Puterile cerești au strigat: Dătătorule de viață, Hristoase Dumnezeul nostru, slavă Ție!”.

Învierea lui Hristos, iubiții mei frați, a vestit mutarea noastră de la moarte la viață, adică eliberarea din robia păcatului, după cum propovăduiește fericitul Pavel: „Căci legea Duhului vieții în Hristos Iisus m-a eliberat de legea păcatului și a morții” (Romani 8, 2).

Tâlcuind aceste cuvinte, Teodorit spune: „legea păcatului” înseamnă „stăpânirea păcatului”. Iar Sfântul Chiril al Alexandriei spune: „numește lege a păcatului și a morții cugetul trupesc care ne duce la răutatea de tot felul”.

Potrivit Sfântului Chiril al Ierusalimului, Iisus l-a ales pe slăbănogul care zăcea pentru că „purta o povară mare de păcate și durerea îndelungată a bolii... nu numai trupește, ci și sufletește”. De aceea i-a spus: „Voiești să te faci sănătos?” (Ioan 5, 6). Și adaugă Sfântul Părinte Chiril: „Deoarece mântuirea vine din credință, de aceea slăbănogul a auzit

întrebarea: «Vrei?», pentru ca voința să aducă lucrarea. Acest cuvânt al lui Iisus nu este precum al doctorilor trupești. Căci cei care vindecă bolile trupești nu pot spune: «Vrei să te faci sănătos?» Dar Iisus așteaptă voința, primește credința și dă fără să ceară plată”.

Faptul istoric, adică real, al vindecării slăbănogului a arătat puterea mai presus de fire a lui Hristos, Dumnezeu și Omul, pentru că a vindecat o boală fără leac, dar și iubirea Lui de oameni pentru că, după cum spune Sfântul Ioan Gură de Aur: „Pe cel vrednic de mila și binefacerea Lui, mai înainte de ceilalți l-a văzut Ocrotitorul iubitor de oameni, Hristos”.

Într-adevăr, slăbănogul a avut parte de mila și binefacerea lui Hristos pentru că a arătat „întoarcerea la Dumnezeu prin pocăință și credința în Domnul nostru Iisus Hristos” (Fapte 20, 21), potrivit propovăduirii Lui: „Pocăiți-vă și credeți în Evanghelie” (Marcu 1, 15). Cu alte cuvinte, pocăința este considerată reală atunci când este însoțită de credința în Hristos înviat, ca Izbăvitor și Mântuitor al nostru, ca singura cale prin care suntem călăuziți fără abatere aproape de Dumnezeu. „Eu sunt Calea și Adevărul și Viața. Nimeni nu vine la Tatăl Meu decât prin Mine” (Ioan 14, 6).

Noi, iubiții mei frați, suntem chemați să înfruntăm feluritele încercări ale vieții, precum și bolile, avându-l drept pildă pe slăbănogul care „era bolnav de treizeci și opt de ani” (Ioan 5, 5).

Împreună cu imnograful să-L rugăm pe Doctorul sufletelor și al trupurilor: „Ridică, Doamne, cu dumnezeiescul Tău ajutor, sufletul meu cel slăbănogit prin păcate de tot felul și prin fapte netrebnice, precum odinioară ai ridicat pe slăbănogul; ca, mântuit fiind, să strig Ție: Slavă puterii Tale, Hristoase îndurate!”

Amin. Hristos a înviat!

După Sfânta Liturghie a urmat tratația și masa unde s-au

rostit cuvântări. Preafericirea Sa a rostit această cuvântare:

„Veniți toate neamurile, cunoașteți puterea tainei celei înfricoșătoare: că Hristos Mântuitorul nostru, Cuvântul cel dintru început, S-a răstignit pentru noi și de voie S-a îngropat și a înviat din morți, ca să mântuiască toate. Aceștia să ne închinăm”.

Iubiți frați în Hristos,

Stimate domnule Președinte și stimați membri ai Epitropiei bisericești,

Mulțumim lui Dumnezeu în Treime Care ne-a învrednicit a prăznui astăzi împreună a patra Duminică după Paști, Sărbătoarea sărbătorilor, Învierea Dumnezeului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

Învierea din morți a Domnului nostru Iisus Hristos se repetă în marea Taină a dumnezeieștii Euharistii, adică a Sfintei Liturghii, la care suntem chemați pentru a ne împărtăși cu Trupul și Sângele lui Hristos înviat.

Sfânta Biserică a lui Hristos și, mai ales, Biserica Ierusalimului a păzit de-a lungul secolelor „comoara cea bună” (2 Timotei 1, 14), adică credința și tradiția noastră răsăriteană, unitatea membrilor trupului Bisericii și identitatea elino-ortodoxă sau, mai bine zis, *Al intima*.

Și în acest an, a doua oară, prăznuim Paștele în mijlocul provocărilor și al împrejurărilor dureroase. Popoare și neamuri sunt încercate de teamă, nesiguranță și traume cauzate de pandemia de covid 19, dar și de focul ostilităților. Cu toate acestea lumina ipostatică și neînserată a Învierii lui Hristos strălucește pentru că „Iisus Hristos ieri și azi și în veci este același” (Evrei 13, 8), după cum propovăduiește dumnezeiescul Pavel. O mărturie nemincinoasă a acestui fapt este mormântul gol al Mântuitorului Hristos înviat, dar și Sfânta noastră Biserică, adică trupul viu al lui Hristos în

lume, care păzește mormântul gol și este propovăduitorul înflăcărat al mesajului purtător de bucurie și nădejde: „Hristos a înviat!”

Tocmai acest mesaj „Hristos a înviat!” a picurat în inimile Creștinilor din Țara Sfântă puterea și curajul de a înfrunța moartea, catastrofa, presiunea, robia, teama și nesiguranța, ascultând mereu îndemnurile fericitului Pavel care spune: „Privegheați, stați tari în credință, îmbărbătați-vă, întăriți-vă. Toate ale voastre cu dragoste să se facă” (1 Corinteni 16, 13-14).

Această împărtășire a dragostei în Hristos am arătat-o astăzi și noi, clerul și poporul, în cadrul Sfintei Liturghii, adică al dumnezeieștii Euharistii.

În final, vă încredințăm, iubiții mei frați, că Patriarhia Elino-ortodoxă a Ierusalimului constituie corabia duhovnicească și materială pe care a construit-o Domnul, iar nu omul, spre mântuirea celor care locuiesc în ea. (Cf. Evrei 11, 7; 8, 2).

Hristos a înviat! Ani mulți și binecuvântați!”

Din partea Secretariatului General